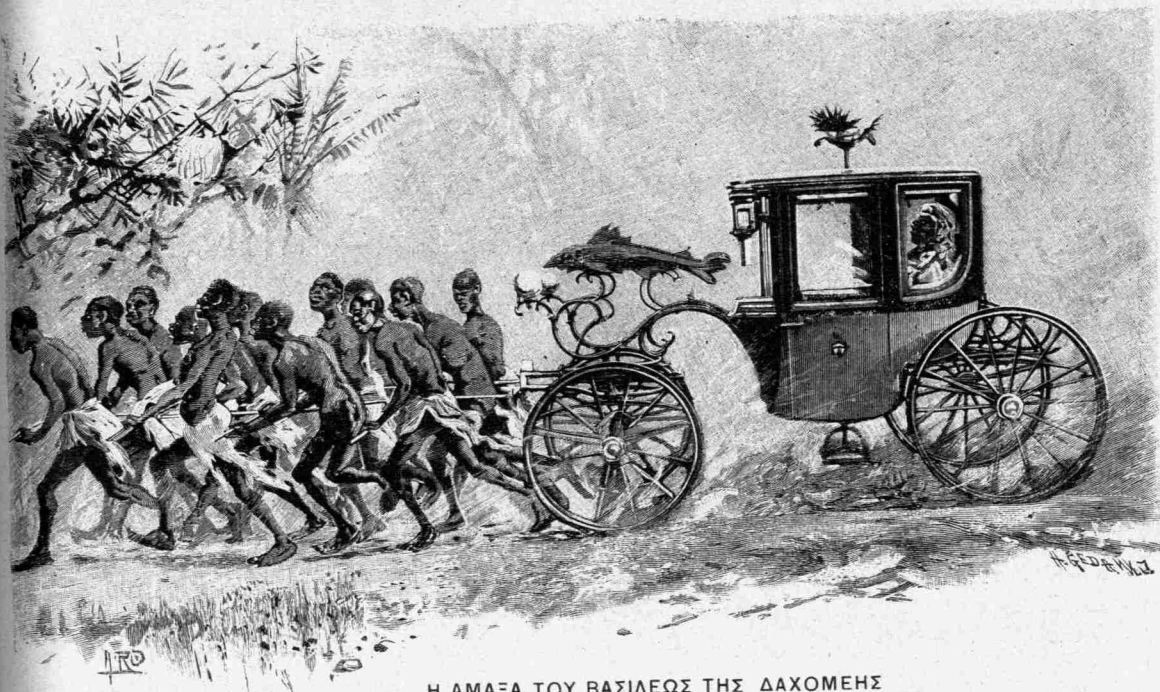

Η ΑΜΑΞΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΔΑΧΟΜΕΝΗΣ

ἀκούση, ἀλλ' ὅμως παρέχοντα, ὡς φαίνεται, τέρψιν εἰς τὰς οἰκοδεσποίνας καὶ τὰς ὑπηρετρίας τῶν ἐκκεντρικῶν ἐκείνων συνοικιῶν. Ἀπὸ τὸ πρῶν μέχρι τῆς νυκτὸς διέρχονται οἱ πωληταὶ καὶ φωνάζουν, οἱ δὲ ἀξιωμακάριστοι κάτοικοι δύνανται ἀκόπως, ἀνοίγοντες μόνον τὴν θύραν τῶν, νὰ προμηθευθῶσι κατ'ἀρέσκειαν «πανικά, σαποῦνι, κηριά, σφουγγάρια, χαλιά» καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀγαποῦν.

Εἰς μίαν τῶν ὁδῶν ἐκείνων ἔστησε (προσωρινῶς ἐννοεῖται καὶ πάλιν) τὴν σκηνὴν τῆς ἡ Κυρία Καραπούλου μὲ τοὺς δύο υἱοὺς καὶ τὰς δύο θυγατέρας τῆς. Ὁ πρωτότοκός τῆς ἦτο ὁ πασίγνωστος καὶ πανταχοῦ παρὼν Κύριος Μιλτιάδης. Τοῦ διαπρεποῦς τούτου ὑπολοχαγοῦ τοῦ πυροβολικοῦ ὀλίγιστοι ἐγνώριζον τὴν οἰκογένειαν, ἡ δ' ἐπικρατοῦσα περὶ αὐτοῦ ἰδέα ἦτο ὅτι ἐκοιμάτο ἔφιππος, ἐτρέφετο μὲ ἥρωισμόν καὶ μὲ τὰς διηγήσεις τῶν κατορθωμάτων του, καὶ ὅτι ἐχόρευε τὰς νύκτας, διὰ ν' ἀναπαυθῇ ἀπὸ τοὺς πολέμικους μόχθους τῆς ἡμέρας. Ὁ δευτερότοκος, Θεμιστοκλῆς, ἦτο ὑπάλληλος τῆς Κορινθιακῆς Τραπεζίης. Ὁ μισθός του δὲν ἦτο μέγας, ἀλλ' ἤρκει ὅπωςδήποτε διὰ νὰ ἐνδύεται κατὰ τὸν τελευταῖον, ὡς ἐνόμιζε, συρμόν τῶν Παρισίων καὶ νὰ ἐπιδεικνύῃ τὸ κορδωμένον μικρὸν του ἀνάστημα εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, μὲ δύο ἢ τρεῖς φίλους του, τοῦ τελευταίου συρμοῦ καὶ αὐτοῦς, ἐπίσης κορδωμένους, γαντωμένους καὶ εὐχαριστημένους. Ἦτο δὲ καὶ κάτοχος βιαλίου, ὥστε ὅποτε ἐμενεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐκλείετο εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐφαίνετο ὁ κῆπος τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς, καὶ ἐτάραττε τὴν ἡσυχίαν τῶν γειτόνων βασιάνιζων τὸ δυστυχεῖς ὄργανόν του, ἀλλὰ τέρπων τὸν

ἑαυτὸν τοῦ μὲ τὴν πλάνην, ὅτι παίζει δῆθεν τὸ Ave Maria τοῦ Gounot ἢ τὴν Serénade τοῦ Schubert. Ἦτο πρὸς τούτοις ἐρωτευμένος. Ἐλάτρευεν ἐξ ἀποστάσεως μίαν νέαν τῆς παρέκει ὁδοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἐλπίδα νὰ γεινῇ δεκτὸς ὡς γαμβρός, διότι οὔτε περιουσίαν εἶχεν, οὔτε τὴν ἐλαχίστην πιθανότητα ν' ἀποκτήσῃ ποτὲ πλοῦτη διὰ τῆς ὑπαλληλίας του.

Μετὰ τοὺς δύο υἱοὺς ἤρχετο ἡ Ἰουλία, τῆς ὁποίας τὴν ἔκτακτον ἑλλειψίν ὠραιότητος ἐπέτεινον δέρμα κιτρινωπὸν, κατὰστικτον καὶ ἐκφρασὶς οὐδὲν ἔχουσα τὸ ἐλκυστικόν. Ἀλλ' εἶχεν ὅμως τοῦτο τὸ πλεονέκτημα, τοῦ ὁποῦ ἐστεροῦντο τὰ ἄλλα τέκνα τῆς μητρός τῆς, ὅτι ἐκείνα ἐνῶ δὲν εἶχον ὀβολόν, ἡ Ἰουλία εἶχε τὴν προῖκά της κατατεθειμένην ἀσφαλῶς εἰς τὴν Κορινθιακὴν Τράπεζαν μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἢ παρουσιάζετο σύζυγος δι' αὐτὴν καὶ τὴν προῖκά της — ἰδίως διὰ τὴν προῖκά της. Εἰς τὴν χώραν αὐτὴν τῶν προικῶν, οἱ νέοι, οἱ ἔχοντες ἑξῆς δαπανηρὰς καὶ βαλάντια κενὰ, θεωροῦν ὡς πρᾶγμα φυσικόν καὶ ἐντιμὸν τὸ νὰ κάμνουν χρέη, ἐπιφυλαττόμενοι νὰ τὰ πληρώσουν ἡμέραν τινὰ ἀπὸ τὴν προῖκα τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἠθικὰ ἢ φυσικὰ προτερήματα τῆς νύμφης καταντοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δευτέρου λόγου ζήτημα. Ὡστε ἡ ἑλλειψὶς τοιούτων προτερημάτων πολὺ ὀλίγον ἐξόβιζε τὴν μητέρα καὶ τὸν πρωτότοκον ἀδελφὸν τῆς Ἰουλίης ὡς πρὸς τὴν μέλλουσαν ἀποκατάστασίν της.

Νεωτέρη ὄλων ἦτο ἡ Ἀνδρομάχη. Εὐμορφὴ ὅσον ἡ ἀδελφὴ της ἦτο ἄσχημη, ὁμοιάζε τὸν ἀδελφὸν της, τὸν φοβερόν Μιλτιάδην. Καλὴ κόρη,